

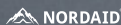
E · R · S · O

EESTI RIIKLIK SÜMFOONIAORKESTER

ERSO
PEASPONSOR

LIVIKO
— anno 1898 —

RADISSON COLLECTION
TALLINN

NORDIC
CATERING

PRANTSUSE VÄRVID

KLAVER
**LOUIS
SCHWIZGEBEL**

TÜTARLASTEKOOR
ELLERHEIN

ERSO

DIRIGENT
**YAN PASCAL
TORTELIER**

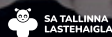
28 | MÄRTS
ESTONIA KONTSERDISAAL
2025

**BIZET
SAINT-SAËNS
DEBUSSY
DUKAS**

erso.ee

CHEMI-PHARM®

myfitness
www.erso.ee/gom#studios

PAKEND & PRINT
ERSO TÄRBEKTOUS

iute

ERSO PEASPONSOR

ELAV INSPIREERIV RIKASTAV

Eesti muusikat viivad üheskoos maailma ERSO ja fintech lute

ERSOga on võimalik koos kasvada.
Meid seob otsing ja inspiratsioon.
Nii ERSO kui ka lute püüdleavad alati
tiptaseme poole.

- TARMO SILD
lute juht ja kaasasutaja

E · R · S · O

PRANTSUSE VÄRVID

LOUIS SCHWIZGEBEL klaver
Tütarlastekoor ELLERHEIN
Dirigent Ingrid Kõrvits
Eesti Riiklik Sümfooniaorkester
Orkestri kontsertmeister Triin Ruubel
Dirigent YAN PASCAL TORTELIER

kell 18 – eelkontsert

Henri Tomasi (1901—1971)

„Concert Champetre“ oboele, klarnetile ja fagotile (1938)

Esitavad Heli Ernits, José Carlos Domínguez Almela ja Kristjan Kungla
Indrek Koff räägib teemal „Tüdruk Arles'ist“ — novell kui küllusesarv“

kell 19 – sümfooniakontsert

LOUIS SCHWIZGEBEL klaver

Tütarlastekoor ELLERHEIN

Dirigent Ingrid Kõrvits

Eesti Riiklik Sümfooniaorkester

Orkestri kontsertmeister Triin Ruubel

Dirigent YAN PASCAL TORTELIER

I

Georges Bizet (1838—1875)

Katkendid muusikast Alphonse Daudet' näidendile „Tüdruk Arles'ist“
(„L'Arlésienne“), op. 23 (1872)

Pastorale

Carillon

Menuet

Menuet

Adagietto

Farandolle

Camille Saint-Saëns (1835—1921)

Klaverikontsert nr 2 g-moll, op. 22 (1868)

Andante sostenuto

Allegro scherzando

Presto

II

Claude Debussy (1862—1918)

Sümfooniline triptühhon „Nokturnid“ („Les nocturnes“, 1899)

Pilved (Nuages)

Pidustused (Fetes)

Sireenid (Sirénes)

Paul Dukas (1865—1935)

Sümfooniline skertso „Võluri õpilane“ („L'Apprenti sorcier“, 1897)

Tänase kontserdi kavas on muusika, mille loojad — nimekad prantsuse heliloojad — olid eluajal ühel või teisel moel omavahel seotud ja hindasid vastamisi üksteise muusikat kõrgelt. „Prantsuse värvid“ on tänase muusikaõhtu ühisnimetaja. See iseloomustab kõige paremini üht tahku nende loomingus — fantaasiarikast kõlavärvimeelt ja meisterlikku orkestratsioonitehnikat. Muusika, mis kuulaja ees avaneb, on loodud aastail 1868—1899.

Kontserdist teevad ülekanne Klassikaraadio ja ERSO TV (erso.tv), salvestisi saab ka järelkuulata ja -vaadata.

Georges Bizet (1838–1875)

Katkendid muusikast Alphonse Daudet' näidendile „Tüdruk Arles'ist“ („L'Arlésienne“), op. 23 (1872)

Georges Bizet on muusikalukku jäänud eelkõige ooperiga „Carmen“, kuid tema loominguline pärand on oluliselt rikkam. Vaatamata väga lühikeseks jäänud eluteele (Bizet suri 37-aastaselt), komponeeris ta teoseid erinevates žanrites. Tema loomingu loetelus on 18 muusikalist lavateost, sh ooperid „Pärilipüüdjad“ („Les Pêcheurs de perles“, 1863), „Perthi kaunitar“ („La Jolie Fille de Perth“, 1867), orkestriteoseid, laule ja klaveriteoseid — viimaste hulgas ka tehnilised nõudlikud „Kromaatilised variatsioonid“ ja tsükkel „Lastemängud“ („Jeux d'enfants“) klaverile neljal käel. Bizet' muusikas tõusevad esile eriline meloodiaanne, temperamentsed tantsurütmid ja orkestraalne kõlarikkus. Juba tema esimest lavateost, 1857. aastal Pariisis etendunud ühevaatuselist operetti „Doktor Miraakel“ iseloomustab noore helilooja vaimukas huumor ja toleaegse operetikeele hea valdamine. Tema 17-aastaselt komponeeritud, kuid hiljem kaduma läinud ning alles 1935. aastal avastatud sümfooniat C–duur (1855) võib võrrelda mõne Mozarti või Felix Mendelssohni samas žanris teosega.

1872. aasta juulis tellis Théâtre du Vaudeville'i direktor Léon Carvalho Bizet'lt muusika Alphonse Daudet' näidendile „Tütarlaps Arles'ist“. See põhineb kirjaniku samanimelisel novellil, mille süžee oli omakorda inspireeritud reaalsest sündmusest — Provence'i poeedi Frédéric Mistrali vennapoja enesetapust. Carvalho kirjutas: „Tükk on minu teatri jaoks pisut liiga sünye,

aga ma arvan, et muusikast saab võimas tõmme ja see pehmendab mõnevõrra näidendi julmust.“

Daudet' näidendi tegevus leiab aset Provence'is. See on lugu kahe armastuse vahel heitlevast noormehest Frédéricist. Üks neist on maalt pärit õrnahingeline neiu ja teine Arles'ist pärit võrgutav kaunitar, kes lavale ei ilmugi. Kui viimane osutub truudusetuks, loodab noormees leida lohutust maaneiuult, kes teda armastab. Ometi ei suuda ta vaigistada kirge, mille on temas äratanud tüdruk linnast. Meeleheitel võtab armunu endalt elu.

Näidendi esiettekannet toimus oktoobris Théâtre du Vaudeville'is, kus lavastati rahvaliku sisuga näidendeid koos spetsiaalselt neile komponeeritud originaalmuusikaga. Bizet' muusika koosnes 27 numbrist — ava- ja vahemängudest väiksele, 26 mängijast koosnevale orkestrile, kus traditsiooniliste provansaali rahvapillide — tamburiini ja torupilli-taolise instrumendi *galoumbet'* kõrval mängis belglase Adolphe Saxi konstrueeritud uus instrument saksofon. Bizet ise mängis etendustel lava taga harmooniumi. Vaid mõned neist numbritest olid häälele või koorile. Helilooja kasutas mitmeid teemasid, mille ta oli võtnud ühest 1864. aastal Avignonis välja antud mahukast rahvamuusika kogumikust — nende hulgas ka tänaseni populaarne provansaali jõululaul „Kuningate marss“ („La Marche des rois“). Bizet' lavamuusika tuntuim pala on „Farandool“. Selle põhiteemaks on keskajast pärit jõululaul, mis on kontrapunktiliselt ühendatud kiire, temperamentse tantsumeloodiaga. „Pastoraali“ muusikast sündis imeline laul „Hommik“ („Le Matin“) helilooja enese tekstile.

Daudet' näidendile sai osaks ebaõnn, pärast paarikümmet etendust jäeti see teatri mängukavast välja ning kirjanik nõustus arvamusega, et saatemuusika on parem kui tema draama. Ta märkis hiljem kibestunult:

„See oli räige läbikukkumine keset maailma kauneimat muusikat, siidist ja sametist kostüüme ning koomilist ooperimaastikku. Tulin sealt heitunult välja, kuuldes ikka veel emotsionaalsetest stseenidest tingitud rumalat naeru. [---] Algusest peale oli selge, et Camargue'i kiredraama ei meeldi Pariisi puiesteede peentele maitsetele.“

Helilooja oli rahul ja otsustas koostada neljast numbrist (prelüüd, menuett, *adagietto* ja *carillon*) suuremale orkestrikoosseisule süidi, mis juba esiettekandel 1872. aasta oktoobris osutus väga menukaks. *Adagietto* on üks kaunemaid lehekülgi Bizet' loomingus. Helilooja kavandas teistki süiti, kuid tema varane surm katkestas töö. Säilinud noodimaterjali

põhjal pani süüdi nr 2 kokku Ernest Guiraud — Bizet' õpingukaaslane ja sõber Pariisi konservatooriumist. Rooma preemia võitjatena viibisid nad aastatel 1860—1862 koos pühas linnas. Alates 1876. aastast õpetas Giraud konservatooriumis harmooniat ja kompositsiooni. Tema tuntumate õpilaste hulgas olid Paul Dukas, Erik Satie, André Gedalge ja Claude Debussy, kes Giraud' kooli kõrgelt hindasid. Muusika näidendile „Tütarlaps Arles'ist“ on ooperi „Carmen“ kõrval Bizet' loomingus tähelepanuväärseim.

Tänase kontserdi dirigent Yan Pascal Tortelier on kahest süüdist kokku pannud uue, kuuest numbrist koosneva süüdi.

Camille Saint-Saëns (1835—1921)

Klaverikontsert nr 2 g-moll, op. 22 (1868)

Prantsuse helilooja Camille Saint-Saëns tuli muusikasse imelapsena, keda võrreldi andekuselt Mozartiga. 11-aastaselt debüteeris ta pianistina Pariisis Pleyeli saalis, mängides Mozarti B-duur kontserti (KV 450) ja Beethoveni kolmandat kontserti c-moll. 15-aastaselt võeti ta vastu Pariisi konservatooriumisse, kus ta õppis klaverit, orelit ning kompositsiooni Jacques Halevy ja Charles Gounod' klassis. Tema õpingukaaslaste hulgas oli ka Georges Bizet. Neid ühendas vaimustus Berlioz'i ja Wagneri muusika vastu. Tema enese õpilaste hulgas oli Gabriel Fauré, kellest sai hiljem tema lähedaseim sõber.

Saint-Saëns oli särav pianist, kuid tegutses aastaid ka organistina mitmes Pariisi kirikus, püsivamalt Opéra Garnier' lähedal asuvas Madeleine'i kirikus. Ferenc Liszt on kinnitanud: „Tema orelimäng polnud mitte üksnes esmaklassiline, vaid unustamatu [---]. Ükski orkester ei ole võimeline pakkuma sellist elamust.“

Rohketel kontserdireisidel äratas Saint-Saëns oma teoseid mängides ja dirigeerides tähelepanu nii Euroopas kui ka Ameerikas. Inglismaal peeti teda mõnda aega koguni suurimaks prantsuse heliloojaks. Londoni filharmooniaühingu tellimusel valmis tema kolmas sümfoonia c-moll („Orelisümfoonia“, pühendatud Lisztile). Teose esiettekannet Londonis 1886. aastal juhatas autor ise. Samal kontserdil soleeris ta Arthur Sullivani dirigeerimisel Beethoveni neljandas klaverikontserdis G-duur.

Saint-Saënsi looming on rikas erinevatest žanritest — säravaist salongipaladest kontsertide, sümfooniliste poeemide, ooperite ja vaimulike suurvormideni. Ka viiel klaverikontserdil on nende hulgas tähtis roll.

Camille Saint-Saëns

Saint-Saëns jäi klassikalise-romantilise suuna esindajaks, kes ei läinud kaasa prantsuse muusika uute suundadega, mida esindasid tema nooremad kaasaegsed Debussy ja Ravel. Saint-Saënsi eeskujudeks olid Bach, Mendelssohn ja Liszt. Kaasaegsete silmis oli ta helikeel liiga konservatiivne, vanamoodne. Imetlust pälvisid aga tema erakordselt lai silmaring ja entsüklopeedilised teadmised kirjandusest, kunstist, ajaloost ja arheoloogiast. Ta ka oli üks rännuhimulisemaid muusikuid — veel kõrges eas tegi ta reise Põhja- ja Lõuna-Ameerikasse, Egiptusesse, Hiinasse, Hispaaniasse ja Venemaale.

Teise klaverikontserdi g-moll, op. 22 (1868) saamisloogu on seotud nimeka vene pianisti, dirigendi ja helilooja Anton Rubinsteiniga. Hiilgava pianistina oli ta Pariisis äratanud tähelepanu juba 1840. aastal ning teda oli võrreldud Lisztiga. Ligi 30 aastat hiljem aitas Saint-Saëns Rubinsteinil korraldada Pariisis debüüti dirigendina ning komponeeris just selleks puhuks ka uue kontserdi. See valmis vähem kui kolme nädalaga ning kõlas autori soleerimisel ja Rubinsteini juhatusel esmakordselt mais 1868. Publiku vastuvõtt oli ootamatult tagasihoidlik — aeg virtuoosse solopartii tehniliseks omandamiseks oli jäänud liiga lühikeseks. Partituuriga lähemalt tutvunud, kirjutas Ferenc Liszt heliloojale: „Vorm on uudne ja väga õnnestunud. Kolme osa pingekaared kasvavad tõusujoones ja Te olete osanud saavutada pianistliku efekti, ohverdamata midagi kunstilises idees, mis ongi selle žanri ülesanne.“ Saint-Saënsi soleerimisel kõlas kontsert hiljem veel korduvalt.

Teose ülesehitus ei vasta klassikalise soolokontserdi traditsioonilisele vormile: aeglasele avaosale järgnevad siin kaks kiiret. Solisti improvisatsioonilisele, kadentsilaadsele algusele, mis meenutab Bachi tokaatalikke prelüüde, järgneb orkestri jõuline, punkteeritud rütmiga repliik ning siis areneb muusika solisti-orkestri dialoogis edasi pea schumannlikult — vahelduvalt lüüriliste, siis tormakate meeleoludega, andes lõpuks kaunilt kaarduvas vormis taas maad peateema mõtlikkusele. Mendelssohni vaimus kõlab salapäraselt algav skertso, mille teises teemas on prantslaslikku elegantsi — see muusika on kui muretu jalutuskäik mõnel bulvaril. Rondos valitsev tuline tarantellarütm viitab taas Mendelssohnile. Teatud huumorivarjundiga on öeldud, et kontsert algab Bachi ja lõpeb Offenbachiga, või ka teisisõnu: kontserdi muusika jääb baroki ja bulvari vahele. Maurice Ravel väitis, et komponeeris oma D-duur kontserdi Mozarti ja Saint-Saënsi kontsertide kerges ja säravas vaimus. Peagi oli see teos üks 19. sajandi populaarsemaid klaverikontserte. Aastal 1871 tegi Georges Bizet tuntud kirjastuse Durand tellimusel kontserdist transkriptsiooni sooloklaverile.

ERSOga on Saint-Saënsi teise klaverikontserdi ette kandnud Emil Gilels (1954, dirigent Sergei Prohhorov), Ada Jõgi-Kuuseoks (1958, dirigent Neeme Järvi), Grigori Sokolov (1967, Eri Klas), Liljana Antonova (1971, Nikolai Tonev), Toomas Vana (2004, Toomas Vavilov), Cédric Tiberghien (2012, Julien Masmondet), Marko Martin (2014, dirigent Neeme Järvi), Zee Zee (2017, dirigent Neeme Järvi) ja Dmitri Šiškin (2022, dirigent Gilbert Varga).

Claude Debussy (1862—1918)

Sümfooniline triptühhon „Nokturnid“ („Les nocturnes“, 1893—1899)

„Debussy eksisteeris ammu enne Debussyd. Juba oli arhitektuur, mis vees peegeldus, lained, mis koondudes jälle laiali pörkusid, oksad, mis uinusid, lehed, mis langesid, surmapiinas kuldsest veritsedes. [---] Aga kõik vulises, sumises, leidmata inimhäält, mis seda oleks väljendanud. Looduse tuhat seletamatut imet on lõpuks oma vahendaja leidnud.“

Nõnda kirjutas 1926. aastal Claude Debussyd meenutades prantsuse kirjanik, kunstnik ja filmirežisöör Jean Cocteau. Debussy komponeeris teoseid, mille pealkirjadki loovad otse visualiseerivalt helisevaid assotsiatsioone lainete ja vetemängust, pilvedest, vihmajärgest aedades, õhtuõhus hõljuvaist helidest ja aroomidest, kuukiirte mängust terrassidel, uppunud katedraalist. Need on hetkemeeleolud ja muljed helides —

Claude Debussy

uudseis kõlavärvides, harmooniates ja rütmides, mis kuulajaid esmalt samavõrd hämmastasid kui Debussy kaasaegsete maalikunstike võbelevat valgust ja värve peegeldavad lõuendid. On palju kokkupuutepunkte, mis Claude Debussy loomingulisi taotlusi impressionistide maalikunsti ja sümbolistide luulega seob. Tema teostes kohtame sarnast temaatikat, samalaadseid meeleolu- ja kujutluspilte, sarnast maailmanägemist ja esteetikat. Debussy iseloomustas oma muusikat kõla- ja värvikunstina. Ka puhtalt komponeerimistehnikas on palju lähedast impressionistide väljenduslaadile, värvideskaalale ning maalimistehnikale. Kõige enam leiame tema teostest lähedust Claude Monet'ga.

Claude Debussy loomingu loetus on viis originaalset orkestriteost, kahes neist kasutab ta kõlakoloriidi rikastamiseks ka koori. Esimene neist on sümfooniline süit „Kevad“ orkestrile, klaverile ja koorile aastast 1887, ning sümfooniline triptühhon „Nokturnid“ aastast 1899. Nende vahele jääb prelüüd „Fauni pärastlõuna“ aastast 1894, kolm sümfoonilist eskiisi „Meri“ on valminud 1905 ning viimane orkestriteos „Kujundid“ aastal 1912.

Triptühhoni „Nokturnid“ loomiseks sai Debussy inspiratsiooni oma eakaaslase, sümbolistliku luuletaja Henri de Régnier' värssidest ja kunstnik James McNeill Whistleri samanimelisest maalide seeriast. Algselt oli helilooja mõelnud selle pühendada Eugène Ysaÿe'le ja anda muusikas esiletõusev roll sooloviilile. Siis kontseptsioon muutus. Ta loobus viulist ja lisas orkestrile viimases osas sõnadeta, vaid vokaliisina laulva naiskoori. Debussy on kirjutanud: „Pealkirja „Nokturnid“ tuleb siin mõista üldisemas,

dekoratiivses mõttes, sest tegemist ei ole tavalise nokturni-vormiga, vaid see kätkeb endas erilisi muljeid ja valguse peegeldusi.“ Veel on ta selgitanud, et orkestri põhja kujundavad esimeses osas keelpillid, mida teises täiendavad flöödid, neli metsasarve, kolm trompetit ning kaks harfi ja kolmandas ühinevad mõlemad kombinatsioonid. Peened tämbrikooslused teenivad eelkõige avaosas „Pilved“ üht eesmärki, saavutamaks ühtainsat värvi — halli, mis maalikunsti üle kandes tähendaks stuudiumi halli värvi erinevate toonidega. Liikuvate pilvedega taeva laotuse optilise kujutamise transformeerib helilooja keelpillide liigendamiselega soleerivaiks gruppideks — sordineeritud viiulid, aldid, tšellod loovad sillerdava fooni eeleegiliselt laulva inglissarve ja teiste puhkpillide motiividele.

I osa „Pilved“ on pilt lõputust taevast — melanhoolsete pilvede pea staatiline kulg, mis hajub aeglaselt õrnvalgesse halli. Tarantellaliku liikumisega II osa „Pidustused“ on ereda isse valgusvihkudesse haaratud paaride kirglik tants — kui viirastuslik visioon, mis suubub rahvahulga pidulikku marssi. III osa „Sireenid“ — see on meri ja tema lakkamatult muutuv rütm. Hõbedastest lainetest kõlab merelisi hukutavalt peibutavate müütiliste sireenide naer ja kaugusse hääbuv laul. Debussy komponeeris triptühhoni ooperi „Pelleas ja Melisande“ loomise aegu aastail 1897—1899. Esmaettekanne toimus oktoobris 1901 Pariisis Lamoureux’ orkestriga Camille Chevillard’i juhatusel.

Paul Dukas (1865—1935)

Sümfooniline skertso „Võluri õpilane“ („L’Apprenti sorcier“, 1897)

Paul Dukas oli 19. sajandi lõpu ja 20. sajandi alguse Prantsuse muusika elu üks prominentsemaid tegelasi. Ta oli lugupeetud kriitik, kelle artikleid iseloomustas analüütiline selgus, hinnangute kallutamatus ja esseistlik väljenduslaad. Dukas’ enam kui 400 kirjutist ilmusid Pariisi juhtivates kultuuriväljaannetes. Paljude oma aja tähtsate heliloojatega olid tal tihedad sõprussidemed. Nende hulka kuulusid erinevate muusikaliste eelistustega loojaisiksused nagu Camille Saint-Saëns, Vincent D’Indy, Gabriel Fauré ja Claude Debussy — viimane neist juba Pariisi konservatooriumi päevilt.

Vaatamata oma arvuliselt vähestele loomingule (tema teoste kataloogis on vaid paarkümmend autori eluajal avaldatud oopust), oli Dukas tunnustatud helilooja. Tema ooperit „Ariane ja Sinihabe“ („Ariane et Barbe-bleue“, 1907) pidasid asjatundjad, sh näiteks Gustav Mahler, Arnold Schönberg ning tema õpilased Alban Berg ja Anton Webern Debussy ooperi „Pelléas et Mélisande“ kõrval üheks prantsuse 20. sajandi alguse silmapaistvamaks

Paul Dukas

muusikaliseks lavateoseks. Mõlema kirjanduslikuks lähteallikaks olid Maurice Maeterlincki sümbolistlikud näidendid. Dukas' ooper tuli lavale Pariisi Opéra Comique'is 10. mail 1907. Peagi mängiti seda Brüsseli, Milano, Buenos Airese, Madridi, Viini, New Yorgi ja Londoni teatrites.

Ooperi kõrval on Dukas' loomingus olulised sümfoonia C-duur, kaks varast kontsertavamängu, Saint-Saënsile pühendatud klaverisonaat es-moll ning kontsertlik „Villanella“ metsasarvele ja väikesele orkestrile. Pärast 1912. aastal lavale jõudnud balletti „La Péri“ ei avaldanud Dukas enam ühtki teost. Äärmiselt enesekriitilisena hävitas ta enamiku hiljem komponeeritud oopustest. Dukas' muusika oli juurdunud prantsuse romantismi, kuid ta oli sillaehitaja romantismi ja modernismi vahel, mida tõendab tema roll Olivier Messiaeni, Maurice Duruflé', Walter Pistoni, Manuel Ponce'i ja Joaquín Rodrigo õpetajana Pariisi konservatooriumis. Ehkki Dukas ei järgnenud Debussy n-ö vabade vormide eeskujule, oskas ta juba varakult oma sõbra talendi ära tunda ja seda tunnustada.

Püsivalt on Paul Dukas end muusikalukku kirjutanud sümfoonilise skertsoga „Völuri õpilane“, mis on loodud Johann Wolfgang Goethe samanimelise ballaadi järgi. Huvipakkuv võiks siinkohal olla ballaadi saamislugu. Aastat 1797 nimetatakse saksa kirjandusloos ballaadide aastaks. Lühikese aja jooksul — mai keskpaigast juuli alguseni — sündisid mitmed Friedrich Schilleri ja Goethe tuntumad ballaadid, mille poeedid teineteisele Jenast ja Weimarist vastamisi hindamiseks saatsid. Nende hulgas oli ka Goethe „Nõia õpipoiss“ („Der Zauberlehrling“). Viimase kohta kirjutas Schiller Goethele:

„See sobib suurepäraselt röömsa meloodiaga, kuna on pidevas kirglikus liikumises.“ Ballaadis on 14 stroofi — seitse salmi ja seitse varieeruva tekstiga refrääni, mis kirjeldavad sündmuste käiku õpipoisi jutustusena ning vahendavad tema emotsionaalseid reaktsioone. Muusikaline areng ballaadi struktuuri otseselt ei järgi — teoses on nähtud rondo–sonaadi vormielemente. Orkester otsekuul visualiseerib toimunut helides.

Lugu algab sellega, et vana võlur lahkub oma töökojast ja annab õpipoisi ülesande, et too tühjad veenõud täidaks. Ämbrite tassimisest tüdinud poiss otsustab võlusõnade abil ellu äratada luua, et see töö ära teeks. Luud asub tegutsema. Õpipoiss on oma edust joovastunud, kuid peagi väljub sündmuste kulg kontrolli alt. Nõud on täitunud ja ühtäkki on vesi maja üle ujutamas. Suures hädas taipab õpipoiss, et on unustanud võlusõnad, mis luua peataks. Raevunult lööb ta luua kirvega pooleks, ent nüüd jätkavad kaks poolt tööd topelthooga. Lõpuks naaseb meister koju ja saadab õige loitsu abil luud tagasi nurka.

Sissejuhatuses loovad keel- ja puupillid võluri töökojas valitseva salapärase atmosfääri. Siis ilmuvad üksteise järel neli muusikalist juhtmotiivi. Esmalt flöötide ja trompetite *staccato*’s röömsalt hüplev õpipoisi motiiv. Rõhutamaks maagilist jõudu, kõlab *fortissimo*’s vaskpillide kolmest akordist koosnev nõiduse motiiv. Veeämbreid tassiva luua groteskset motiivi kannavad fagotid, millega loo arenedes astuvad mängu teisedki instrumendid ja lõpupoole, kui luudasid on kaks, ühinevad polüfoonilises liikumises klarnet, bassklarnet ja kontrafagott. Üha kasvavas hoos voolava vee motiivi mängivad ajuti *pizzicato*’s ja laskuvais *glissando*–laadseis käikudes viiulid ja nendega liituvad flöödid ning sarved. Teemad ühinevad üha varieeruvais tämbrikooslustes, muusika muutub intensiivsemaks, mängu tulevad ksülofon, taldrikud ja timpanid. Appikarjena mõjuvat nõidusemotiivi on kuulda lühendatult, sest õpipoiss on vajalikud sõnad unustanud. Koju saabunud peremees peatab luud. Äkiline vaikus orkestris ning taas on kord majas. Ja loo moraal on: „Vaime tegutsema panna olgu ainult meistri asi.“

Dukas’ orkestriteos sai ülipopulaarseks tänu Walt Disneyle, kes kasutas seda oma 1940. aastal valminud multifilmis, milles Miki–Hiir kehastub nõia õpilaseks. Ballaadi motiivid on kandunud veel paljudesse kirjandus- ja kunstiteostesse ning filmidesse. Selle eestikeelse teksti leiab 1968. aastal ilmunud väikesest Goethe luulekogust August Sanga tõlkes.

Maia Lilje

E · R · S · O

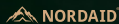
ERSO
PEASPONSOR

EESTI RIIKLIK SÜMFOONIAORKESTER

LIVIKO
— anno 1898 —

RADISSON COLLECTION
TALLINN

NORDIC
CATERING

ENIGMA VARIATSIOONID

TŠELLO
**PIETER
WISPELWEY**

ERSO

DIRIGENT
**JOSÉ LUIS
GOMEZ**

30

APRILL
ESTONIA KONTSERDISAAL
kell 19

**FARRENC
HAYDN
ELGAR**

erso.ee

CHEMI-PHARM®

myfitness
world class gym & studios

PAKEND & PRINT
EESTI TÄRVIKUS

TÜTARLASTEKOOR ELLERHEIN on 1951. aastal professor Heino Kaljuste loodud koor, kus laulavad tüdrukud vanuses 14–19 eluaastat. Aastast 1970 oli tütarlastekoori dirigent Tiia–Ester Loitme, kes aastatel 1989–2012 oli ka kooristuudio peadirigent. 2012. aastast võttis ameti üle Ingrid Kõrvits. Koori hääleseadja on Egle Veltmann, koormeister ja solfedžoõpetaja Ülle Sander ning kontsertmeister Kadri Toomoja.

Tütarlastekoori Ellerhein repertuaar koosneb nii klassikalisest kui ka tänapäevasest koorimuusikast väljapaistvatelt heliloojatelt Eestist ja kogu maailmast. Koor on teinud koostööd mitmete tunnustatud dirigentide (Peeter Lilje, Eri Klas, Paavo Järvi, Tõnu Kaljuste, Andres Mustonen, Olari Elts, Mikko Frank, Nikolai Aleksejev, Timothy Fitzpatrick, Mikk Üleoja jt), professionaalsete kollektiivide (Eesti Riiklik Sümfooniaorkester, Eesti Rahvusmeeskoor, Eesti Filharmoonia Kammerkoor, Jeruusalemma sümfooniaorkester, Bremeni Saksa Kammerfilharmoonikud, Hortus Musicus, Vox Clamantis jt) ning lavastajatega (Ene–Liis Semper, Tiit Ojasoo, Anne Tüرنpu, Eva Koldits, Reeda Toots jt)

Aastate jooksul on festivalid ja konkursid viinud koori Jaapanisse, Austriasse, Andorrasse, Küprosele, Ungarisse, Kanadasse, Itaaliasse, Iisraeli, Ameerika Ühendriikidesse, Saksamaale, Poola, Rootsi, Soome, Hiina, Hispaaniasse, Portugali, Prantsusmaale jm. Pälvitud on arvukalt auhinnalisi kohti, neljal

konkursil ka *grand prix*. Viimased konkursivõidud on *grand prix* 2019. aastal Gdanski rahvusvahelisel koorikonkursil Poolas ning üldvõit 2023. aastal rahvusvahelisel koorikonkursil Lisbon Sings 2023 Portugalis.

2004. aastal võitis koor Grammy auhinna Sibeliuse kantaatide salvestise eest (tütarlastekoor Ellerhein — dirigent Tiia-Ester Loitme, RAM — dirigent Ants Soots, ERSO — dirigent Paavo Järvi; Virgin Classics). 2007. aastal tunnustas Eesti Kooriühing tütarlastekoori Ellerhein aasta koori tiitliga ning Eesti Naislauluselts nimetas nad aasta naiskooriks 2021.

Tütarlastekoor on aastate jooksul salvestanud mitmeid heliplaate, millest viimased on CD-plaadid „Estonian Choral Music“ (2009) Arvo Pärdi, Veljo Tormise, Cyrillus Kreegi ja Gustav Ernesaksa muusikaga, „Nüüd ep on ilus elada“ (2010) Veljo Tormise loominguga, „Valguse laulud“ (2017) eesti heliloojate loominguga, mille esmaettekandja on olnud tütarlastekoor Ellerhein ning koos Vox Clamantisega salvestatud „Taevalaulud“ (2023), mis pälvis Eesti Kooriühingu 2023. aasta kooriplaadi tiitli.

Tütarlastekoor Ellerhein on Tallinna Huvikeskuse Kullo kollektiiv. Käimas on kooristuudio 73. hooaeg.

LOUIS SCHWIZGEBELIT on kirjeldatud kui „tõelist virtuoosi, elavat noort geeniumi, kellel on sügav sisemaailm“ (Fono Forum) ja „läbinägelikku muusikut“ (New York Times). Teda on korduvalt kiidetud tema tasakaalukuse, elegantsi, kujutlusvõime, ilmeke lüürilisuse ja kristallselge väljendusviisi eest. Ta esineb regulaarselt soolokontsertidel ja koos parimate orkestritega üle maailma ning on saanud kriitikutelt kiitust oma salvestiste eest.

Hooajal 2023/2024 kuulusid Schwizgebeli tipphetkede hulka turnee koos Birminghami Linnaorkestriga Kazuki Yamada juhatusel (Genfi Victoria Hall, Zürichi Tonhalle, Casino Bern, KKL Luzern) ning kontserdid Tonkünstleri orkestri (esinemine Viini Musikvereinis), Oxfordi Filharmooniaorkestri, Erfurti Filharmooniaorkestri, Dortmundi Filharmooniaorkestri, Belgradi Filharmooniaorkestri, São Paulo Sümfooniaorkestri, Bangkoki Kuningliku Sümfooniaorkestri ja Orchestre national de Metziga (esinemine Amsterdami Concertgebouw's), samuti Mozarti muusika projektid Puplinge'i festivalil, kus ta oli korraga muusik ja dirigent, ning Genfi rahvusvahelise orkestriga Piano à Saint-Ursanne'i festivalil.

Viimastel hooaegadel on ta esinenud Philharmonia orkestri, Birminghami Linnaorkestri, kõigi BBC orkestrite, Šoti Kuningliku Rahvusorkestri, Baieri Raadio Sümfooniaorkestri, Frankfurdi Raadio Sümfooniaorkestri, Bambergi Sümfooniaorkestri, Orchestre National de France'i, Oslo Filharmooniaorkestri, Taani Riikliku Sümfooniaorkestri, Orchestre de la Suisse Romande'i, Zürichi Tonhalle Orkestri, Baseli Sümfooniaorkestri, Luzerni

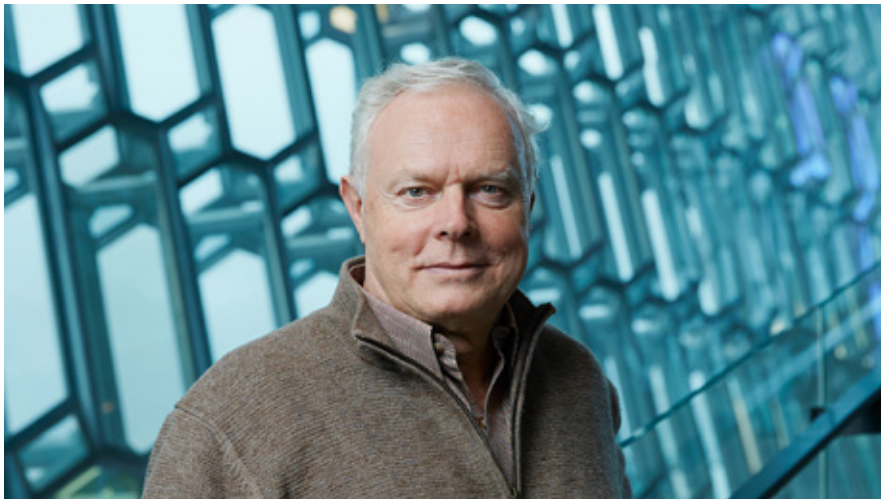
Sümfooniaorkestri, Orchestra della Svizzera italiana, Viini Sümfooniaorkestri, Cincinnati Sümfooniaorkestri, Richmondi Sümfooniaorkestri, Sacramento Filharmooniaorkestri, Utah' Sümfooniaorkestri, Oregoni Sümfooniaorkestri ja Aucklandi Filharmooniaorkestriga.

Soolokontsertide ja kammermuusikaga esineb Schwizgebel regulaarselt suurtel festivalidel ja suurtes saalides, sealhulgas Londoni Wigmore'is, Amsterdami Concertgebouw's, Rheingau festivalil, Ruhri Klavierfestil, Lille'i klaverifestivalil, Septembre Musical de Montreux–Vevey ja Singapuri rahvusvahelisel klaverifestivalil. Ta on mänginud kammermuusikat koos Benjamin Beilmani, Narek Hakhnazaryani, Renaud Capuçon ja Alina Ibragimovaga. Schwizgebel on töötanud ka paljude dirigentidega, sealhulgas Edward Gardner, Mirga Gražinytė-Tyla, Emmanuel Krivine, Nicholas Collon, Thierry Fischer, Charles Dutoit, Marek Janowski, Fabio Luisi, Lahav Shani, Robin Ticciati, Louis Langrée, John Wilson, James Gaffigan, Santtu Matias Rouvali, Ben Gernon, Elim Chan, Allondra della Parra, Michael Sanderling, Vasily Petrenko ja Fabien Gabel.

Schwizgebel esineb sageli oma kodumaal Šveitsis. Ta on mänginud sellistel suurtel festivalidel nagu Verbier, Luzern ja Gstaad ning Zürichi Tonhalle Meisterinterpreteni sarjas. 2014. aastal tegi ta oma debüüdi BBC Promsil, kus ta esitas televisioonis innustavalt Prokofjevi klaverikontserdi nr 1, ning 2018. aastal osales ta Festival de Radio France'il, kus ta mängis televisioonis Gershwini „Rhapsody in Blue'd“.

Schwizgebel salvestab plaadifirmale Aparté ja tema viimast salvestist Schuberti sonaatidest D845 ja D958 kirjeldas Le Figaro „erakordse täpsusega albumina“. Varasemate väljaannete hulka kuuluvad Saint–Saënsi klaverikontserdid nr 2 ja 5 koos BBC Sümfooniaorkestriga, mida BBC Music Magazine kirjeldas „kaunilt kõlavana ja võrratult delikaatsena“, ning Beethoveni klaverikontserdid nr 1 ja 2 koos Londoni Filharmooniaorkestriga, mida Gramophone nimetas „kaunilt nüansirikkaks esituseks“.

Schwizgebel sündis 1987. aastal Genfis. Ta õppis Brigitte Meyeri käe all Lausanne'is ja Pascal Devoyoni juures Berliinis ning hiljem Juilliard Schoolis Emanuel Axi ja Robert McDonald'i juhatusel ning Londoni Kuninglikus Muusikaakadeemias Pascal Nemirovski juures. 17-aastaselt võitis ta Genfi rahvusvahelise muusikakonkursi ja kaks aastat hiljem New Yorgis toimunud Young Concert Artists'i konkursi International Auditions. 2012. aastal sai ta Leedsi rahvusvahelisel klaverikonkursil teise koha ja 2013. aastal sai temast BBC uue põlvkonna artist.

YAN PASCAL TORTELIER’L on silmapaistev karjäär maailma kõige mainekamate orkestrite külalisdirektorigena. Ta alustas oma muusikukarjääri viiuldajana, võitis 14-aastaselt Pariisi konservatooriumis esimese viiulipremia ning debüteeris varsti pärast seda Londoni Filharmooniaorkestri solistina. Pärast üldmuusikaõpinguid Nadia Boulanger’ käe all õppis Tortelier Sienas asuvas Accademia Chigianas Franco Ferrara juhendamisel dirigeerimist.

2020. aastal lõpetas Yan Pascal Tortelier peadirigendi töö Islandi Sümfooniaorkestris, millega tal on selles rollis tekkinud aastate jooksul väga eriline suhe. Varem on ta töötanud Ulsteri Orkestri peadirigendi ja kunstilise juhina (1989—1992) ning Pittsburghi Sümfooniaorkestri peamise külalisdirektorigena (2005—2008). Aastatel 2009—2011 oli ta ka São Paulo Sümfooniaorkestri peadirigent. Pärast tema silmapaistvat tööd BBC Filharmooniaorkestri peadirigendina aastatel 1992—2003, sealhulgas iga-aastaseid esinemisi BBC Promsil ja väga edukat USA turneed orkestri 60. juubelihooaja tähistamiseks, anti talle emeritidirektori tiitel ning ta jätkab orkestriga regulaarset koostööd ja salvestusi.

Oma silmapaistva karjääri jooksul on Yan Pascal Tortelier teinud koostööd paljude orkestritega, sealhulgas Londoni Sümfooniaorkester, Londoni Filharmooniaorkester, Orchestre de Paris, Oslo Filharmooniaorkester, Filarmonica della Scala Milan, Los Angelese Filharmooniaorkester, Bostoni Sümfooniaorkester ja Chicago Sümfooniaorkester.

Hiljutiste ja tulevaste tipphetkede hulka kuuluvad esinemised Ottawa Rahvusliku Kunstikeskuse Orkestriga, Washingtoni Riikliku Sümfooniaorkestriga ja naasmine Tokyosse Tokyo Metropolitan Sümfooniaorkestriga. Lisaks sellele tegi maestro Tortelier hiljuti väga eduka debüüdi George Enescu Filharmooniaorkestriga Bukarestis, kus ta dirigeeris Verdi „Reekviemi“. Ta naaseb ka BBC Filharmooniaorkestri ette, et salvestada Florent Schmitti teoseid plaadifirmale Chandos Records.

Tortelier on pikka aega töötanud plaadifirmaga Chandos Records, mille tulemuseks on suur hulk salvestisi, eelkõige BBC Filharmooniaorkestri ja Ulsteri Orkestriga, sealhulgas auhinnatud Debussy, Raveli (milles kõlab tema enda orkestratsioon Raveli klaveritriost), Francki, Rousseli ja Dutilleux' orkestrimuusika tsüklid. Ta on dirigeerinud ka kriitikute tunnustuse pälvinud salvestisi Hindemithi, Kodaly, Lutoslawski ja Karłowiczi loominguga. São Paulo Sümfooniaorkestri ja Jean-Efflam Bavouzet'ga on ta salvestanud Raveli ja Stravinski klaverikontserte ning Stravinski „Petruška“, lisaks ka Florent Schmitti teoste plaadi. Tortelier' viimane salvestis plaadifirmale Chandos on Rousseli „Evocations“ koos BBC Filharmooniaorkestri ja CBSO kooriga.

E · R · S · O

EESTI RIIKLIK SÜMFOONIAORKESTER

ERSO
PEASONSOR

LIVIKO
— anno 1898 —

RADISSON COLLECTION
TALLINN

NORDIC
CATERING

ALEXANDER GAVRYLYUK

KLAVER
**ALEXANDER
GAVRYLYUK**

VIIUL
TRIIN RUUBEL

VIOOLA
RAIN VILU

TŠELLO
SEULKI LEE

KONTRABASS
MATI LUKK

12

APRILL
MUBA SUUR SAAL
2025

**MOZART
SCHUBERT**

erso.ee

CHEMI-PHARM®

PAKEND & PRINT
ERSO PUBLISHING

EESTI RIIKLIK SÜMFOONIAORKESTER (ERSO) on elav ja mitmekülgne orkester, kes püüdleb alati tipptaseme poole. Eesti vanimal ja mainekaimal regulaarselt tegutseval sümfooniaorkestril täitub sel hooajal 98. tegevusaasta. ERSO ajalugu ulatub aastasse 1926 ning sarnaselt paljude omataolistega maailmas on see seotud rahvusliku ringhäälingu sünni ja arenguga. Alates hooajast 2020/2021 on enam kui 100-liikmelise orkestri peadirigent ja kunstiline juht Olari Elts. Neeme Järvi jätkab koostööd ERSOga eluaegse aupeadirigendina, orkestri kunstiline nõustaja on Paavo Järvi, varasemad peadirigendid on olnud Olav Roots, Paul Karp, Roman Matsov, Neeme Järvi, Peeter Lilje, Leo Krämer, Arvo Volmer, Nikolai Aleksejev ja taas Neeme Järvi.

ERSO on käinud arvukatel turneedel ning osalenud mainekatel rahvusvahelistel muusikafestivalidel. 2023. aasta mais toimus orkestri esimene kontserdireis Suurbritanniasse, kus kahe nädala jooksul anti 11 kontserti. 2022. aastal esineti Olari Eltsi juhatusel Nürnbergis, Münchenis ja Pariisis. 2021. aasta novembri lõpus osalesid ERSO ja Elts Poolas rahvusvahelisel Kesk- ja Ida-Euroopa muusikafestivalil „Eufonie“. 2019. aastal avasid ERSO ja Neeme Järvi Prantsuse Raadio maineka Montpellier’ muusikafestivali ning orkester käis Kesk-Euroopa turneel, kus Neeme Järvi juhatusel esineti Viini Musikvereini kuldses saalis, Linzi Brucknerhausi suures saalis, Praha Rudolfinumi Dvořáki saalis ja Bregenzi Bodensee saalis ning Mihhail Gertsji juhatusel Saksamaal Erlangenis ja Viersenis. Veel on esinetud sellistel maailmalavadel nagu Berliini Konzerthaus, New Yorgi Avery Fisher Hall (praeguse nimetusega David Geffen Hall), Peterburi filharmoonia suur saal ja Maria Teatri kontserdisaal, Kölni filharmoonia, Helsingi Musiikkitalo, Stockholmi Berwaldhallen jt.

ERSO plaadistuste kõrget kvaliteeti on esile tõstetud mainekates klassikalise muusika ajakirjades ning sellega on kaasnenud mitmed tunnustused, millest olulisim on Eesti esimene Grammy (2004, dirigent Paavo Järvi), värskemad aga aasta klassikaalbumi tiitel 2020. aastal Eesti muusikaauhindade jagamisel Elleri sümfooniliste poemide teise plaadi eest (dirigent Olari Elts) ning kultuurkapitali helikunsti sihtkapitali aastapreemia ERSO-le ja Olari Eltsile seniste Elleri muusika salvestiste eest. Suurepärase koostöö on ERSO-l selliste mainekate plaadifirmadega nagu Chandos, BIS, Onyx, samuti Ondine, ERP jt.

Lisaks kohalikele raadio- ja telekanalitele on ERSO kontserte üle kandnud Mezzo ja medici.tv ning EBU vahendusel on need jõudnud paljudesse Euroopa raadiojaamadesse. 2020. aastal alustas tegevust ERSO TV (erso.tv), kus saab vaadata kõiki orkestri live-kontserte ning juba toimunud esinemisi.

EESTI RIIKLIK SÜMFOONIAORKESTER

Peadirigent ja kunstiline juht Olari Elts

Eluagene aupeadirigent Neeme Järvi, **kunstiline nõustaja** Paavo Järvi

Koosseis 28. märtsil 2025

I VIIUL

Triin Ruubel
Marge Uus
Kristiina Aimla
Kätlin Ivask
Nina Kawaguchi
Kirti-Kai Loorand
Tõnis Pajupuu
Piret Sandberg
Danae Taamal
Kaiu Talve
Andrus Tork
Tarmo Truuväärst
Triin Alender
Triin Veissmann

II VIIUL

Kaido Välja
Kadi Vilu
Kristel Kiik
Triin Krigul
Miina Laanesaar
Egert Leinsaar
Maiu Mägi
Kristjan Nõlvak
Mari-Katrina Suss
Marlis Timpmann
Annelize Vlasenko
Madleen Kristen Alasi

VIOOLA

Rain Vilu
Liina Sakkos
Helena Altmanis
Kaja Kiho
Sandra Klimaitė
Mairit Mitt-Bronikowska
Martti Mägi
Juhan Palm-Peipman
Kristiina Välja
Ali Amishov

TŠELLO

Theodor Sink
Riina Erin
Levi-Danel Mägila
Katrin Oja
Lauri Toom
Margus Uus
Maris Vallsalu
Villu Vihermäe

KONTRABASS

Regina Udod
Xiaonan Nie
Madis Jürgens
Indrek Pajus
Ants Önnis
Mika Sameli Nikkanen

HARF

Sara Siria D'Amico
Kaisa Helena Žigurs

FLÖÖT

Mari-Liis Vind
Linda Vood
Janika Lentsius

OBOE

Aleksander Hännikäinen
Heli Ernits
Tõnis Traksmann

KLARNET

Soo-Young Lee
Taavi Orro
Meelis Vind

FAGOTT

Peeter Sarapuu
Kristjan Kungla
Kaido Suss
Stefan Heinrich Kerstan

METSASARV

Ye Pan
Mattias Vihmann
Nikita Matsuk
Marii-Eliise Lumijõe

TROMPET

Indrek Vau
Villeem Süvari
Erki Möller
Ivar Tillemann

TROMBOON

Andres Kontus
Väino Põllu
Johannes Kiik

TUUBA

Madis Vilgats

TIMPANID

Adam Jeffrey

LÖÖKPILLID

Kaspar Eisel
Vambola Krigul
Lauri Metsvahi
Terje Terasmaa

ALTSAKSOFON

Rene Laur

SA ERSO juhatusel liige

Kristjan Hallik

Produtsent

Daily Trippel

Orkestri mäenedžer

Marko Metsaru

Partnersuhete ja

müügijuht

Signe Vaiknemets

Raha kaasamise ja

partnersuhete spetsialist

Morgan Merrell

Maine- ja

kommunikatsioonijuht

Kärt Ruubel

Toimetaja

Anita Maasalu

Noodikoguhoidja

Mariell Aren

Disainer

Norman Orro

Personalijuht

Piret Veensalu

Pillilao juhataja

Egert Leinsaar

Kammer- ja

noorteprojektide

produtsent

Taavi Orro

Lavameistrid

Jüri Korjus

Heiki Zvorovskii

E · R · S · O
EESTI RIIKLIK SÜMFOONIAORKESTER

**KONTSERDIPILETI ESITAMISEL
ON MEKK RESTORANIS
SOOMAA TERVITUSJOOK
TOIDU KÕRVALE TASUTA.**

Pakkumine kehtib 2024/25 kontserdihoosajal.

RESTORAN JA BAAR

MOODNE EESTI KÖÖGIKUNST

MEKK RESTORAN JA BAAR
Rävala pst 3, 10143 Tallinn, Estonia
www.restoranmekk.ee

ERSO TÄNAB TOETAJAJD

ERSO
PEASPONSOR

KONTSERDISARJAJE TOETAJAD:

LIVIKO
— anno 1898 —

RADISSON COLLECTION
TALLINN

NORDIC
CATERING

KOOSTÖÖPARTNERID:

 CHEMI-PHARM®

myfitness
world class gym & studios

PAKEND & PRINT
ERSO TRÜKIKESKUS

Bresto, brestissimo!

EPIIM TOETAB ERSOT
AASTAST 2013

KUTSUME KUULAMA

MOZART JA BEETHOVEN

N, 3. APRILL KELL 13 (SÜMFOONILINE LÖUNA)

R, 4. APRILL KELL 19, ESTONIA KONTSERDISAAL

Wolfgang Amadeus Mozart. „Adagio ja fuuga“ c-moll, KV 546

Ludwig van Beethoven. Viiulikontsert D-duur, op. 61

Wolfgang Amadeus Mozart. Sümfoonia nr 29 A-duur, KV 201/186a

MARIA WŁOSZCZOWSKA viiul, ERSO

BELLINCAMPI JA SCHUMANN

R, 11. APRILL KELL 18 (EELKONTSERT) JA KELL 19, ESTONIA KONTSERDISAAL

Felix Mendelssohn. Avamäng „Ruy Blas“, op. 95

Edvard Grieg. Klaverikontsert a-moll, op. 16

Robert Schumann. Sümfoonia nr 2 C-duur, op. 61

ALEXANDER GAVRYLYUK klaver, ERSO, dirigent GIORDANO BELLINCAMPI

ALEXANDER GAVRYLYUK

L, 12. APRILL KELL 18, MUBA SUUR SAAL

Wolfgang Amadeus Mozart. Rondo D-duur, KV 485

Franz Schubert. Klaverikvintett A-duur „Forellikvintett“, D.667, op. 114

ALEXANDER GAVRYLYUK klaver, TRIIN RUUBEL viiul, RAIN VILU

viola, SEULKI LEE tšello, MATI LUKK kontrabass

E · R · · O

Estonia pst 4
10148 Tallinn
tel 6 147 787
erso@erso.ee
www.erso.ee

Kuula ja vaata uuesti!

 ERSO.TV